

Tempo escuro
Museo do Mar de Galicia
13 novembro 2010 - 27 febreiro 2011

Fotografías de Peter Schneider
O legado do *Prestige*: a bita de proa
Escultura *Al Paso* de Francisco Leiro

Museo do Mar de Galicia
Avenida Atlántida 160
36208 VIGO

Martes a venres de 10:00 a 14:00 horas
Sábado e domingo de 11:00 a 19:00 horas

TEM POES CURO

Fotografías de Peter Schneider

13 novembro 2010 / 27 de febreiro 2011

Organiza

TEMPO ESCURO

Que lembra cada un de nós do accidente do *Prestige* en novembro de 2002? Cal foi o momento que quedou gravado na nosa mente? Existe xa unha xeración de galegos e galegas sen ningunha memoria daquel tempo? A memoria é como un mosaico inconcluso ao que se lle van engadindo pezas coa idea de acadar unha imaxe xeral. A exposición *Tempo Escuro*, que se abre no Museo do Mar de Galicia coincidindo co oitavo aniversario do accidente, propón un catálogo de evocacións e ausencias; un quebracabezas incompleto que, porén, revela novas memorias daquela historia a través de distintos elementos e soportes e acudindo a novas testemuñas. *Tempo Escuro* fálanos do que está e do que non está. Nas imaxes de Peter Schneider (Frankfurt, Alemaña, 1963) compartimos o desacougo do fotógrafo emigrante que retrata a desfeita, desde Razo até Lariño, durante as cinco semanas que seguiron ao accidente. A paisaxe en branco e negro deste conxunto de cincuenta e seis pezas está desprovista do elemento humano, pero a sensibilidade de Schneider déixanos sentir a soidade do individuo e da comunidade ante a catástrofe.

A escuridade en terra tamén chega ao fondo do mar. Por primeira vez poderemos ver a peza da bita de proa, o único resto do *Prestige* que é indicador doutra ausencia: a dun barco que hoxe xace en augas profundas. Porén, esa tapa da bita de proa permítenos reconstruír o que aconteceu despois do afundimento do barco, as causas polas que, unha vez ausente, continuou cuspidando chapapote. Tamén son testemuñas chamadas a declarar na mostra Tempo Escuro os trebellos ideados para loitar contra a marea negra que, oficialmente, tamén estivo ausente; trebellos polivalentes en terra e mar. Tixolas e sachos reconvertidos en armas e manexadas por unha marea humana que pelexaba contra aquela escuridade. Ferramentas que dan fe do inmenso esforzo colectivo pero tamén da solidariedade, da precariedade de medios e, ao mesmo tempo, da inventiva para eliminar a negrura. E outras ausencias: non atoparemos na mostra os rostros das persoas voluntarias que se lanzaron ás praias para combater o chapapote; iso sí, están presentes as súas botas en *Al Paso*, a escultura de Francisco Leiro que pecha o itinerario proposto nesta exposición.

A memoria do *Prestige* non é un capítulo pechado. Esta exposición, que forma parte do Proxecto Costa da Morte emprendido polo Museo do Mar de Galicia, aporta novos ángulos que reactivan as memorias, presentes ou ausentes, que cadaquén posúe daquel *Tempo Escuro*.

De camiño á escultura de Francisco Leiro

O mar non podía chorar. Non tiña bágoas. Tan só un manto escuro que lle roubou o brillo, a alegría, a vida. Un manto que tamén se estendeu pola costa. Mar e costa, tinguídos outra vez de loito. O mar non podía chorar, porén chorou a xente, choramos nós. Un choro de desacougo, de impotencia. Polycomander, Urquiola, Mar Exeo, Casón e agora *Prestige*. Nomes para non esquecer. Con todo, non se esquecerá a grande mareira humana que, consternada polas imaxes dunha costa en perigo e dos mariñeiros recollendo con todo o que tiñan a man o fuel vomitado polo leviatán ferido, acudiu como nunca antes acontecera. Unha mareira que Francisco Leiro simbolizou nunha escultura única. As mans dun mariñeiro recollendo o fuel mentres é soportado por esa mareira silandeira, sabedora que o esforzo tenaz cumpriría.

